

Sygn. akt II K 83/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 czerwca 2018 roku

Sąd Okręgowy w Olsztynie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSO Krystyna Szczechowicz

Protokolant: p.o. sekr. sąd. Katarzyna Tkacz

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Giżycku – Sebastiana Plich

po rozpoznaniu w dniach: 14.12.2017 r., 12.02.2018 r., 16.03.2018 r., 23.03.2018 r., 19.04.2018 r., 22.05.2018 r.

sprawy:

1. W. K.

syna F. i E. z d. Z.

urodzonego (...) w P.

2. M. B. (1)

syna W. i I. z d. W.

urodzonego (...) w P.

oskarżonych o to, że:

1. w dniu 30 września 2015 r. w G., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu, jako osoby reprezentujące Przedsiębiorstwo (...) sp. z o.o. z siedzibą w G., doprowadzili (...) Bank Spółdzielczy w G. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez zawarcie umów przeniesienia prawa własności (przewłaszczenia) rzeczy oznaczonych co do tożsamości nr 2, zabezpieczających umowę aneksu nr (...) do umowy kredytowej nr (...)/14/ (...) z dnia 29 grudnia 2014r., na mocy której przedłużono okres spłaty uprzednio udzielonego kredytu obrotowego w której przedłużono okres spłaty uprzednio udzielonego kredytu obrotowego w wysokości 300 000zł do dnia 20 marca 2017r., poprzez przewłaszczenie na rzecz kredytodawcy rzeczy oznaczonych co do tożsamości w postaci ciągników koparko ładowarek: (...) o nr identyfikacyjnym (...) o wartości 140.760zł oraz (...) o nr identyfikacyjnym (...) o wartości 109.250zł stanowiących mienie znacznej wartości, wprowadzając ich w błąd co do stanu prawnego rzeczy podlegających przewłaszczeniu i złożenie zapewnienia, że nie są one obciążone prawem osób trzecich, w tym zastawem rejestrowym, gdy w rzeczywistości były one przedmiotem zastawu rejestrowego ustanowionego na rzecz (...) Bank (...) Spółka Akcyjna na mocy umowy z dnia 12.11.2013r. o ustanowienie zastawu rejestrowego na rzeczy ruchomej oznaczonej co do tożsamości oraz postanowienia Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 29.11.2013r. w sprawie o sygnaturze BI.X.Ns-Rej.ZS (...), oraz stanowiły własność Zakładów (...) sp. z o.o., powierzonych Przedsiębiorstwu (...) sp. z o.o. z siedzibą w G. na mocy umów przewłaszczenia z dnia 22 stycznia 2014r.

tj. czyn z art. 286§1 k.k. i art. 284§2 k.k. w zw. z art. 294§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k.

2. w bliżej nieustalonym czasie nie wcześniej niż 10 maja 2016r. i nie później niż 31 maja 2016r. w G., działając wspólnie i w porozumieniu, podrobili w celu użycia za autentyczny dokument w postaci uchwały nadzwyczajnego zgromadzenia wspólników Przedsiębiorstwa (...) sp. z o.o. z siedzibą w G. z dnia 5 stycznia 2015r. w sprawie odwołania członka

zarządu spółki, w ten sposób, że po wydrukowaniu tekstu uchwały jako współnicy złożyli na nim swoje podpisy, w sytuacji gdy uchwała ta nie została podjęta w dniu 5 stycznia 2015r., która to następnie została dołączona do wniosku o zmianę danych podmiotu w rejestrze przedsiębiorców, złożonego w Sądzie Rejonowym w Olsztynie, VIII Wydział Gospodarczy Krajowego Rejestru Sądowego

tj. o czyn z art. 270§1 k.k.

nadto oskarżam **W. K.** o to, że:

3. w dniu 22 stycznia 2014r. w G. i T., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził Zakłady (...) sp. z o.o. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez zawarcie z nimi w dniu 22 stycznia 2014r. umów przeniesienia własności rzeczy ruchomych oznaczonych co do tożsamości, które to umowy następnie zostały anektowane w dniu 27 listopada 2014r., zabezpieczających wierzytelność Zakładów (...) z tytułu sprzedanych nawozów mineralnych i środków ochrony roślin zawartych zgodnie z umową sprzedaży nr (...) z dnia 2 maja 2007r., poprzez wprowadzenie ich w błąd co do stanu prawnego rzeczy podlegających przewłaszczeniu, a mianowicie ciągników koparko ładowarek: (...) o nr identyfikacyjnym (...) o wartości 142.800zł oraz (...) o nr identyfikacyjnym (...) o wartości 109.250zł, stanowiących mienie znacznej wartości, poprzez złożenie zapewnienia, że nie są one obciążone prawem osób trzecich, w tym zastawem rejestrowym, gdy w rzeczywistości były one przedmiotem zastawu rejestrowego ustanowionego na rzecz Banku (...) Spółka Akcyjna na mocy umowy z dnia 12.11.2013r. o ustanowienie zastawu rejestrowego na rzeczy ruchomej oznaczonej co do tożsamości oraz postanowienia Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 29.11.2013r. w sprawie o sygnaturze BI.X.Ns-Rej.ZS (...),

tj. o czyn z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 294§1 k.k.

4. w dniu 18 września 2015r. w G., działając jako prezes zarządu Przedsiębiorstwa (...) sp. z o.o. z siedzibą w G., w celu uzyskania dla tejże spółki zamówienia publicznego, jako wykonawca w ogłoszonym w dniu 1 września 2015r. przez (...) Centrum (...) postępowania o udzielenie zamówienia publicznego (...) Centrum (...) złożył nierzetelne pisemne oświadczenie, odnośnie okoliczności mających istotne znaczenie dla uzyskania zamówienia tj. o braku podstaw do wykluczenia wykonawcy z postępowania, pomimo istnienia takiej podstawy z uwagi na fakt, iż urzędującym członkiem organu zarządzającego spółki był M. B. (1), prawomocnie skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Giżycku z dnia 10 grudnia 2014r. za czyn z art. 220§1 k.k.

tj. o czyn z art. 297§1 k.k.

5. w dniu 04 marca 2016r. w G., działając jako prezes zarządu Przedsiębiorstwa (...) sp. z o.o. z siedzibą w G., w celu uzyskania dla tejże spółki zamówienia publicznego, jako wykonawca w ogłoszonym w dniu 23 lutego 2016r. przez Gminę Miejską G. postępowaniu o udzielenie zamówienia publicznego „Bieżąca eksploatacja sieci kanalizacji deszczowej oraz utrzymanie otwartych rowów melioracyjnych w obrębie administracyjnym miasta G. w okresie od 1 kwietnia 2016r. do 31 marca 2018r.” złożył nierzetelne pisemne oświadczenie, odnośnie okoliczności mających istotne znaczenie dla uzyskania zamówienia, tj. o braku podstaw do wykluczenia wykonawcy z postępowania, pomimo istnienia takiej podstawy z uwagi na fakt, iż urzędującym członkiem organu zarządzającego spółki był M. B. (1), prawomocnie skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Giżycku z dnia 10 grudnia 2014r. za czyn z art. 220§1 k.k.

tj. o czyn z art. 297§1 k.k.

6. w dniu 21 marca 2016r. w G., działając jako prezes zarządu Przedsiębiorstwa (...) sp. z o.o. z siedzibą w G., w celu uzyskania dla tejże spółki zamówienia publicznego, jako wykonawca w ogłoszonym w dniu 4 marca 2016r. przez (...) Centrum (...) postępowaniu o udzielenie zamówienia publicznego „Okablowanie budynku (...) Centrum (...)” złożył nierzetelne pisemne oświadczenie, odnośnie okoliczności mających istotne znaczenie dla uzyskania zamówienia tj. o braku podstaw do wykluczenia wykonawcy z postępowania, pomimo istnienia takiej podstawy z uwagi na fakt, iż urzędującym członkiem organu zarządzającego spółki był M. B. (1), prawomocnie skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Giżycku z dnia 10 grudnia 2014r. za czyn z art. 220§1 k.k.

tj. o czyn z art. 297§1 k.k.

7. w dniu 20 kwietnia 2016 r. w G. i w B., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził (...) (...) z siedzibą w B. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez zawarcie w dniu 20 kwietnia 2016r. umowy przewłaszczenia maszyn, zabezpieczających ugodę zawartą w tym samym dniu, w zakresie której Przedsiębiorstwo (...) sp. z o.o. z siedzibą w G. uznało przysługujące mu wobec niego wierzytelności z tytułu dokonywanych przez dłużnika zakupów towarów w łącznej wysokości 420.007zł wraz z ustawowymi odsetkami, poprzez przewłaszczenie na rzecz (...) sp. z o.o. z siedzibą w B. rzeczy oznaczonych co do tożsamości w postaci ciągników koparko ładowarek: (...) o nr identyfikacyjnym (...) o wartości 140.760zł i (...) o nr identyfikacyjnym (...) o wartości 109.250zł oraz (...) bez numeru identyfikacyjnego o wartości 149.800zł i koparki gąsienicowej – maszyny do (...) o nr identyfikacyjnym (...) o wartości 26.190zł, stanowiących mienie znacznej wartości, wprowadzając ich w błąd co do stanu prawnego rzeczy podlegających przewłaszczeniu i złożenie zapewnienia, że się są one obciążone prawem osób trzecich, w tym zastawem rejestrowym, gdy w rzeczywistości koparko ładowarki: (...) o nr identyfikacyjnym (...) i (...) o nr identyfikacyjnym (...) były przedmiotem zastawu rejestrowego ustanowionego na rzecz (...) Bank (...) Spółka Akcyjna na mocy umowy z dnia 12.11.2013r. o ustanowienie zastawu rejestrowego na rzeczy ruchomej oznaczonej co do tożsamości oraz postanowienia Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 29.11.2013r. w sprawie o sygnaturze B.I.X.Ns-Rej.ZS (...) oraz stanowiły własność Zakładów (...) sp. z o.o., powierzonych Przedsiębiorstwu (...) sp. z o.o. z siedzibą w G. na mocy umowy przewłaszczenia z dnia 22 stycznia 2014r., a koparka gąsienicowa-maszynowa do (...) o nr identyfikacyjnym (...) i koparko ładowarka (...) bez numeru identyfikacyjnego stanowiły własność (...) Banku Spółdzielczego w G. powierzonych Przedsiębiorstwu (...) sp. z o.o. z siedzibą w G. na mocy umów przewłaszczenia z dnia 30 września 2015r.

tj. o czyn z art. 286§1 k.k. i art. 284§2 k.k. w zw. z art. 294§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k.

ORZEKA:

I. oskarżonego W. K. uznaje za winnego popełnienia czynów z pkt 1, 3 i 7 z tym ustaleniem, że stanowią one ciąg przestępstw określony w art. 91 § 1 k.k., a wartość maszyn wynosiła nie mniej niż: w pkt 1 koparko - ładowarki (...) o nr identyfikacyjnym (...) - 117 720 zł oraz (...) o nr identyfikacyjnym (...) - 108 000 zł; w pkt 3 koparko - ładowarki (...) o nr identyfikacyjnym (...) - 112 725 zł oraz (...) o nr identyfikacyjnym (...) - 119 700 zł; w pkt 7 koparko - ładowarki (...) o nr identyfikacyjnym (...) - 112 050 zł i (...) o nr identyfikacyjnym (...) - 102 600 zł oraz (...) bez numeru identyfikacyjnego - 114 300 zł i koparki gąsienicowej – maszyny do (...) o nr identyfikacyjnym (...) - 30 700 zł i za to skazuje go na podstawie art. 286 § 1 k.k. i art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. oraz art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k., wymierzając w oparciu o art. 294 § 1 k.k. karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

II. oskarżonego W. K. uznaje za winnego popełnienia czynów z pkt 4, 5 i 6 ustalając, iż popełnione zostały w warunkach ciągu przestępstw określonego w art. 91 § 1 k.k. i za to na mocy art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. skazuje go na karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności,

III. oskarżonych W. K. i M. B. (1) uznaje za winnych tego, że w okresie pomiędzy 18 maja 2016 roku a 30 maja 2016r. w G., działając wspólnie i w porozumieniu jako członkowie Zgromadzenia Wspólników Przedsiębiorstwa (...) sp. z o.o. z siedzibą w G. poświadczyli nieprawdę w dokumencie w postaci Uchwały Nadzwyczajnego Zgromadzenia Wspólników Przedsiębiorstwa (...) sp. z o.o. z siedzibą w G. nr (...) w sprawie odwołania z członka zarządu spółki w osobie M. B. (1), co do daty jej podjęcia w dniu 5 stycznia 2015r., w sytuacji gdy uchwała ta nie została podjęta w tej dacie, a która to została dołączona do wniosku o zmianę danych spółki w rejestrze przedsiębiorców, który wpłynął do Sądu Rejonowego w Olsztynie, VIII Wydział Gospodarczy Krajowego Rejestru Sądowego w dniu 1 czerwca 2016 roku, czym wyczerpali znamiona z art. 271 § 1 k.k. i za to skazuje ich na podstawie art. 271 § 1 k.k. na kary po 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności;

IV. oskarżonego M. B. (1) uznaje za winnego popełnienia czynu z pkt 1 z tym ustaleniem, że wartość maszyn wynosiła nie mniej niż koparko - ładowarki (...) o nr identyfikacyjnym (...) - 117 720 zł oraz (...) o nr identyfikacyjnym (...) -

108 000 zł i za to skazuje go na podstawie art. 286 § 1 k.k. i art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., wymierzając na podstawie art. 294 § 1 k.k. w zw. art. z 11 § 3 k.k. karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

V. na podstawie art. 86 § 1 k.k. i art. 91 § 2 k.k. łączy kary pozbawienia wolności orzeczone wobec oskarżonego W. K. i orzeka wobec niego karę łączną 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

VI. na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. łączy jednostkowe kary pozbawienia wolności orzeczone wobec oskarżonego M. B. (1) i orzeka karę łączną 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

VII. na podstawie art. 624§1 k.p.k. zwalnia oskarżonych od kosztów sądowych.

Sygn. akt II K 83/17

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Oskarżony W. K. urodził się (...) w P., na stałe mieszka w G.. Jest żonaty, ma dwoje dorosłych dzieci, nie posiada nikogo na utrzymaniu. Wymieniony ma wyższe wykształcenie, a z zawodu jest zootechnikiem. Pobierał zasiłek pielęgnacyjny w wysokości ok. 1500-2000 zł miesięcznie. Oskarżony nie był dotychczas karany sądownie.

dowód: wyjaśnienia oskarżonego W. K. (k. 523, 896v.), karta karna (k. 219-220, 846)

Oskarżony M. B. (1) urodził się (...) w P.. Jest żonaty, ma jednego dorosłego syna, nie posiada nikogo na utrzymaniu. Wymieniony ma wyższe wykształcenie, z zawodu jest ekonomistą. Pobiera zasiłek dla bezrobotnych. Oskarżony był karany sądownie.

dowód: wyjaśnienia oskarżonego M. B. (1) (k. 223, 896v.), karta karna (k. 218, 847-848)

Oskarżeni W. K. i M. B. (1) są współnikami spółki z o.o. Przedsiębiorstwo (...) z siedzibą w G. przy ul. (...). W. K. posiada w spółce 900 udziałów, a M. B. (1) 600 udziałów. Reprezentacja spółki, od momentu jej powstania, była jednoosobowa przez zarząd. Członkiem zarządu był M. B. (1), a prezesem zarządu W. K.. Pod tym samym adresem miała siedzibę spółka cywilna (...) W. K. i M. B. (2), której zakres działalności w większości pokrywał się z zakresem działalności prowadzonej przez spółkę z o.o. (...). Część pracowników zatrudniona była w spółce z o.o., a część w spółce cywilnej, przy czym osoby zatrudnione wykonywały prace na rzecz obu tych podmiotów.

W dniu 12 listopada 2013 r. Przedsiębiorstwo (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G., reprezentowane przez W. K., zawarło z (...) Bankiem (...) Oddział w O. umowę kredytu inwestycyjnego w walucie polskiej na kwotę 1.000.000 zł. Kredyt ten został udzielony na okres do dnia 30.10.2023 r. Spłata kredytu została zabezpieczona m.in. poprzez ustanowienie zastawu rejestrowego na zbiorze rzeczy ruchomych w postaci dwóch maszyn budowlanych: ciągnika koparko-ładowarki (...), rok produkcji 2007, nr identyfikacyjny (...) oraz ciągnika koparko-ładowarki (...), rok produkcji 2003, nr identyfikacyjny (...).

Tego samego dnia zawarta została również pomiędzy (...) Bankiem (...) Oddział w O., a Przedsiębiorstwem (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G. umowa o ustanowienie zastawu rejestrowego na rzeczy ruchomej oznaczonej co do tożsamości. Postanowieniem Sądu Rejonowego w Białymstoku, Wydział X Gospodarczy – Rejestru Zastawów z dnia 29.11.2013 r. dokonano wpisu wymienionych dwóch maszyn do rejestru zastawów. Wartość ogólną maszyn oszacowano wówczas na łączną kwotę 252.050 zł.

dowód: dane z KRS k. 246-249, umowa kredytowa k. 169-178, umowa o ustanowienie zastawu rejestrowego k. 175-178, postanowienie Sądu Rejonowego w Białymstoku, Wydział X Gospodarczy – Rejestru Zastawów k. 179-180, zaświadczenie o dokonaniu wpisu k. 181, pełny odpis z Rejestru Zastawów k. 182-184, akt notarialny spółki k. 618-621, tekst jednolity umowy spółki k. 622-625

Przedsiębiorstwo (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G. miało zawartą ramową umowę z Zakładami (...) Sp. z o.o. w T. Nr 115 z dnia 02 maja 2007 r. na sprzedaż nawozów mineralnych i środków ochrony roślin. Z uwagi na to, że Przedsiębiorstwo (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G. zaczęło zalegać z płatnościami za pobrany towar, w celu zabezpieczenia istniejących wierzytelności w dniu 22 stycznia 2014 r. Zakłady (...) Sp. z o.o. z siedzibą w T. zawarły z Przedsiębiorstwem (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G., reprezentowanym przez oskarżonego W. K. jako prezesa zarządu, dwie umowy przeniesienia własności rzeczy ruchomych oznaczonych co do tożsamości (tj. umowy przewłaszczenia) w postaci: pierwszej dotyczącej ciągnika koparko-ładowarki o nr identyfikacyjnym (...), o wartości - zgodnie z deklaracją przewłaszczającego - 142.800 zł oraz drugiej dotyczącej ciągnika koparko-ładowarki (...) o nr identyfikacyjnym (...), o wartości - zgodnie z deklaracją przewłaszczającego - 109.250 zł.

Oskarżony W. K. jako reprezentujący przewłaszczającego w treści umów oświadczył, że przewłaszczone na rzecz (...) rzeczy są wyłączną własnością Przedsiębiorstwa (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G., znajdują się w jego posiadaniu, nie są obciążone prawem osób trzecich, a w szczególności nie są przedmiotem jakiegokolwiek zastawu rejestrowego.

Umowy te zostały aneksowane przez obie spółki w dniu 27 listopada 2014 r. Aneks Nr (...) wprowadzał zmianę do umowy przeniesienia własności ciągnika koparko-ładowarki o nr identyfikacyjnym (...) w zakresie zapisu § 1 odnośnie tego, że chodzi o zabezpieczenie wierzytelności z tytułu sprzedaży nawozów mineralnych i środków ochrony roślin oraz zmieniono wartość koparko – ładowarki, przyjmując kwotę 140. 000 zł. Z kolei aneksem Nr (...) z dnia 12 listopada 2015 r. dokonano również na rzecz Zakłady (...) Sp. z o.o. z siedzibą w T. cesji z praw polisy ubezpieczeniowej koparko-ładowarki. Wartość przewłaszczanych urządzeń została oszacowana na podstawie deklaracji stron umowy oraz na podstawie wyceny przyjętej przez ubezpieczyciela.

dowód: zeznania świadka A. K. k. 3, 943v-944, umowy przeniesienia własności rzeczy ruchomej oznaczonej co do tożsamości k. 48-51, 60-63, Aneks Nr (...) do umowy k. 53-54, 65-66, Aneks Nr (...) do umowy k. 56-57, 68-69, polisa ubezpieczenia k. 59, 71-72, ramowa umowa sprzedaży k. 92-94

W dniu 30 września 2015 r. (...) Bank Spółdzielczy w G. aneksował umowę kredytową nr (...) zawartą w dniu 29 grudnia 2014 r. z Przedsiębiorstwem (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G. na mocy której zmieniono m.in. harmonogram spłat kredytu.

Jako prawną formę zabezpieczenia tej umowy przyjęto m.in. przewłaszczenie na rzecz kredytodawcy rzeczy oznaczonych co do tożsamości w postaci m.in: ciągnika koparko ładowarki (...), maszyny do (...) nr (...), ciągnika koparko ładowarki (...) nr ID (...) oraz ciągnika koparko-ładowarki (...) nr ID (...). W tym też celu podpisane została umowa przewłaszczenia opatrzona datą 30 września 2015 r., którą podpisali obaj oskarżeni.

W treści umowy przewłaszczający oświadczył, że rzeczy stanowią jego wyłączną własność, znajdują się w jego posiadaniu, nie są obciążone prawem osób trzecich, w tym zastawem rejestrowym i nie podlegają żadnym ograniczeniom ustawowym, umownym lub statutowym. Zarówno pierwsza umowa o kredyt jak i aneks został zawarty przez W. K. i M. B. (1) (jako członka zarządu), działających w imieniu (...) Sp. z o.o. W trakcie rozmów żaden z oskarżonych nie wskazywał, iż dane zawarte w KRS są nieaktualne w związku z rzekomym odwołaniem M. B. (1) z funkcji członka zarządu, pomimo tego, że umowa ta mogła zostać zawarta jedynie z prezesem spółki W. K. mogącym reprezentować spółkę samodzielnie.

W lipcu 2016 r. rozpoczęły się problemy z bieżącym regulowaniem kredytu. Z uwagi na powyższe pracownicy banku podjęli działania mające na celu zweryfikowanie kondycji finansowej kredytobiorcy. W wyniku tych działań ustalono, że w 2013 r. spółka (...) zawarła umowę z bankiem (...) Oddział w O., gdzie jedną z form zabezpieczeń było ustanowienie zastawu rejestrowego na koparko-ładowarkach, które stanowiły przedmiot umowy przewłaszczenia na rzecz (...) Banku Spółdzielczego.

dowód: zeznania świadka M. K. (G.) k. 130v, 922v-923v, umowa kredytowa k. 139-141, aneks do umowy kredytowej k. 142, umowa przewłaszczenia k. 122-124,143-146

W grudniu 2015 r. Przedsiębiorstwo (...) Sp. z o.o. nawiązało współpracę z (...) Sp. z o.o. W następstwie tej współpracy dokonano zakupów z odroczonym terminem płatności, który to termin nie był jednak dotrzymywany. Po jego upływie oskarżony W. K. sukcesywnie wysyłał do spółki (...) Sp. z o.o. pisma z prośbą o niepodjęcie działań egzekucyjnych wskazując za każdym razem inną przyczynę zwłoki.

W dniu 20 kwietnia 2016 r. Przedsiębiorstwo (...) Sp. z o.o. zawarła z (...) Sp. z o.o. ugodę na mocy której (...) Sp. z o.o. uznała przysługujące wobec tego podmiotu roszczenia w wysokości 420.007,68 zł wraz z odsetkami oraz określono sposób spłaty zadłużenia. Jako formę zabezpieczenia tej umowy przyjęto m.in. przewłaszczenie maszyn budowlanych w postaci: koparki gąsienicowej (...) nr ID (...) o wartości - zgodnie z deklaracją przewłaszczającego - 26.190 zł, ciągnika koparko-ładowarki (...) nr ID (...) o wartości - zgodnie z deklaracją przewłaszczającego - 109.620 zł, ciągnika koparko-ładowarki (brak nr ID), o wartości - zgodnie z deklaracją przewłaszczającego - 149.800 zł oraz ciągnika koparko-ładowarki nr ID (...), o wartości - zgodnie z deklaracją przewłaszczającego - 140.760 zł.

W treści umowy oskarżony W. K. reprezentujący przewłaszczającego - Przedsiębiorstwo (...) Sp. z o.o. po raz kolejny oświadczył, że spółka jest wyłącznym właścicielem tych rzeczy, które nie są obciążone prawem osób trzecich i które znajdują się w jego wyłącznej dyspozycji. Do umowy dołączono karty wyceny pojazdów sporządzone zgodnie ze zleceniem z dnia 03 września 2015 r. w związku z zabezpieczeniem kredytu bankowego.

dowód: zeznania świadka T. S. k. 126v-127, 942v-943, ugoda k. 25-29, umowa przewłaszczenia k. 30-32, karty wyceny pojazdów k. 33-41

Biegły rzeczoznawca ds. wyceny maszyn, urządzeń i pojazdów wycenił wartość poszczególnych maszyn roboczych na dzień 22 stycznia 2014 r., 30 września 2015 r. oraz 20 kwietnia 2016 r. odpowiednio: 1) ciągnika koparko-ładowarki (...) o nr ID (...): na dzień 22.01.2014 r. na kwotę 112.725,00 zł, na dzień 30.09.2015 r. na kwotę 117.720 zł, a na dzień 20.04.2016 r. na kwotę 112.050 zł; 2) ciągnika koparko-ładowarki (...) o nr ID (...): na dzień 22.01.2014 r. na kwotę 119.700 zł, na dzień 30.09.2015 r. na kwotę 108.00 zł, na dzień 20.04.2016 r. na kwotę 102.600 zł; 3) ciągnika koparko-ładowarki (...) (brak nr ID) na dzień 20.04.2016 r. kwotę 114.300 zł oraz 4) koparki gąsienicowej (...) o nr (...): na dzień 22.01.2014 r. na kwotę 30.800 zł, na dzień 30.09.2015 r. na kwotę 29.000 zł, na dzień 20.04.2016 r. na kwotę 30.700 zł.

dowód: opinia biegłego z zakresu wyceny maszyn J. B. wraz z opiniami uzupełniającymi i ustną opinią uzupełniającą k. 934-940, 955-970, 978-982, 995v-997

W dniu 30 maja 2016 r. z wniosku PHU (...) Sp. z o.o. w M. złożonym w Kancelarii (...) w G. wszczęto postępowanie zabezpieczające KM 692/16 przeciwko zobowiązanemu Przedsiębiorstwu (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G. na podstawie nakazu zapłaty Sądu Okręgowego w Bydgoszczy z dnia 26 kwietnia 2016 r. Uprawniony wniósł o zabezpieczenie swojego roszczenia poprzez zajęcie ruchomości znajdujących się na terenie spółki. W dniu 17 czerwca 2016 r. zostały zajęte ruchomości w postaci: koparki (...) 802 nr ID (...) z 2002r. o wartości 26.190 zł i ciągnika koparko ładowarki (...) 3CX (brak nr ID) z 2008r. o wartości 149.800 zł, które według zobowiązanego nie były obciążone prawami osób trzecich.

W dniu 18 lipca 2016 r. zabezpieczenie przekształcono w postępowanie egzekucyjne prowadzone za sygnaturą KM 918/16. W tym czasie do komornika zwrócili się przedstawiciele pozostałych spółek, tj. (...) Sp. z o.o. i (...) Sp. z o.o. informując, że zabezpieczone koparki były przedmiotem umów przewłaszczenia także na ich rzecz. Podmioty te zwróciły się do wnioskodawcy, który wniósł o zwolnienie tych urządzeń spod egzekucji.

dowód: zeznania świadka P. C. k. 107-108, 158-159, dokumentacja dot. post. egzekucyjnego k. 85-96, 110-120

SW dniu 20 września 2016 r. pracownik Zakładów (...) Sp. z o.o. wraz z osobą posiadającą uprawnienia do prowadzenia koparko – ładowarek udał się do G. celem przejęcia przewłaszczonych maszyn budowlanych. Obecny na terenie spółki oskarżony W. K. wskazał, że urządzenia te zostały zajęte przez komornika w związku z trwającym postępowaniem egzekucyjnym. W okresie poprzedzającym Zakłady (...) kierowały pisma do Przedsiębiorstwa (...) wzywające do

uregulowania długu. Otrzymały odpowiedzi podpisane przez oskarżonego W. k. zapewniające, że dług zostanie zapłacony w innym terminie.

dowód: zeznania świadka A. K. k. 3, 943v-944, oświadczenie k. 17, 18

W dniu 26 lipca 2016 r. . Przedsiębiorstwo (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G. zbyła ciągnik koparko-ładowarki (...) o nr ID (...) Sp. z o.o. Sp. Komandytowa z siedzibą w E..

dowód: kopia faktury k. 952

Przedsiębiorstwo (...) jako wykonawca brało udział w ogłoszonym w dniu 01 września 2015 r. przez (...) Centrum (...) postępowaniu o udzielenie zamówienia publicznego (...) Centrum (...). W trakcie tego postępowania oskarżony W. K. działając w imieniu spółki – jako Wykonawca - złożył oświadczenie o braku podstaw do wykluczenia z postępowania, pomimo istnienia takiej podstawy, przewidzianej w art. 22 oraz art. 24 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. Prawo zamówień publicznych, w obowiązującym wówczas brzmieniu (Dz. U. z 2013 r., poz. 907 ze zm.).

M. B. (1) będący członkiem zarządu był bowiem wówczas skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Giżycku, V Wydział K. z dnia 10 grudnia 2014 r., sygn. V K (prawomocnym z dniem 18-12-2014 r.), za czyn z art. 220 § 1 k.k. i art. 157 § 1 i § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. Na mocy tego wyroku wymierzono mu karę 1 roku pozbawienia wolności. Wykonanie orzeczonej kary warunkowo zawieszono na dwuletni okres próby.

Jak wynika z ogłoszenia o wyborze oferty z dnia 05 października 2015 r. w postępowaniu tym wybrano (...) Sp. z o.o.

dowód: zeznania świadka A. P. k. 254v-255, 924, zawiadomienie o przestępstwie k. 239-240, dane z K. k. 241-242, oświadczenia wykonawcy k. 243-245, odp. wyroku k. 251, ogłoszenie o wyborze oferty k. 264, dokumentacja dot. ofert przetargowych k. 395, 402, specyfikacja k. 265-306

Przedsiębiorstwo (...) Sp. z o.o. - jako Wykonawca - brało także udział w ogłoszonym w dniu 23 lutego 2016 r. przez Gminę Miejską G. postępowaniu o udzielenie zamówienia publicznego "Bieżąca eksploatacja sieci kanalizacyjnej deszczowej oraz utrzymanie otwartych rowów melioracyjnych w obrębie administracyjnym miasta G. w okresie od 1 kwietnia 2016 r. do 31 marca 2018 r.". W trakcie tego postępowania oskarżony W. K., działając w imieniu spółki, po raz kolejny złożył oświadczenie o braku podstaw do wykluczenia z postępowania pomimo istnienia takiej podstawy, przewidzianej w art. 22 oraz art. 24 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. Prawo zamówień publicznych, w obowiązującym wówczas brzmieniu (Dz. U. z 2013 r., poz. 907 ze zm.)

(...) Sp. z o.o. brał udział jako wykonawca w ogłoszonym w dniu 04 marca 2016 r. przez (...) Centrum (...) postępowaniu o udzielenie zamówienia publicznego "Okablowanie budynku (...) Centrum (...)". W trakcie tego postępowania oskarżony W. K. działając w imieniu spółki złożył tożsame oświadczenie o braku podstaw do wykluczenia z postępowania, pomimo istnienia takiej podstawy. Jak wynika z ogłoszenia o wyborze oferty z dnia 10 marca 2016 r. w postępowaniu "Bieżąca eksploatacja (...)" wybrano ofertę (...)P.. W postępowaniu "Okablowanie budynku (...)" wybrano ofertę Centrum (...) S.A. z B..

dowód: zeznania świadków: A. P. k. 254v-255, 924, M. J. k. 397-398, zawiadomienie k. 239-240, 244, 245, dokumentacja dot. ofert przetargowych k. 395, 402, ogłoszenie o wyborze oferty k. 307, 368, specyfikacja k. 305-367, 369-388

W dniu 18 maja 2016 r. w wyniku ustaleń dokonanych przez Komisję Przetargową Urzędu Miejskiego w G. odnośnie złożenia przez Prezesa (...) Sp. z o.o. nierzetelnego oświadczenia o braku podstaw do wyłączenia z postępowania przetargowego zredagowano, a następnie przesłano do Prokuratury Rejonowej w Giżycku zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa.

Powyższych ustaleń dokonano w oparciu o inne postępowanie o udzielenie zamówienia publicznego w ramach którego zobowiązano wykonawcę do uzupełnienia braków formalnych poprzez przedstawienie danych o niekaralności odnośnie urzędujących członkach organu zarządzającego.

W dniu 19 maja 2016 r., dzień po złożeniu zawiadomienia oskarżony W. K. przesłał do (...) pismo, w którym to piśmie powiadomił, że M. B. (1) uchwałą Nr 5/2016 podczas nadzwyczajnego zgromadzenia wspólników z dnia 05 stycznia 2015 r. został odwołany z funkcji członka zarządu spółki, a wpisy w KRS są nieaktualne. Doręczona uchwała zawierała sygnaturę budzącą wątpliwość co do jej autentyczności.

dowód: zeznania świadka A. P. k. 254v-255, 924, pismo do UM z załącznikami 256-257

W maju 2016 r. pracownica sekretariatu spółki (...) Sp. z o.o. została poinformowana przez W. K., iż M. B. (1) przestał pełnić funkcję członka zarządu. W. K. przekazał E. K. dokument w postaci oryginału uchwały Nr 5/2016, polecając jej jednocześnie wykonanie kserokopii tej uchwały, a następnie po jej przekazaniu potwierdził jej zgodność z oryginałem. W. K. podyktował również treść pisma przewodniego, a następnie polecił przekazać tę dokumentację do Urzędu Miasta w G.. Dokumenty zostały przekazane Urzędowi przez innego pracownika spółki (...), która zawiozła je osobiście. Miało to miejsce w dniu 19 maja 2016 roku. Tam po sprawdzeniu zawartości dokumentów poinformowano ją, że w numeracji uchwały jest błąd.

dowód: zeznania E. K. k. 530-531, 924-924v, M. U. k. 535, 924v

Pomimo deklarowanego odwołania M. B. (1) w zebranej w sprawie dokumentacji ten dalej figurował jako członek zarządu. Tak podpisał się m.in. pod tekstem jednolitym umowy spółki datowany na dzień 25 stycznia 2016 r. Oskarżony W. K. w toku czynności przeszukania oświadczył, iż spółka nie jest w posiadaniu uchwały o sygnaturze Nr 5/2016.

dowód: zeznania świadka A. G. k. 527v-528, 953v-954, akta KRS k. 433-438, protokół k. 462-463

W dniu 29 stycznia 2016 r. w sądzie rejestrowym złożony został wniosek o zmianę danych podmiotu w rejestrze przedsiębiorców, w związku z podpisanym w dniu 25 stycznia 2016 r. protokołem nadzwyczajnego zgromadzenia wspólników i uchwałami pochodzącymi z tej samej daty, oznaczonych: Nr (...), Nr (...) i Nr (...) w sprawie odwołania członków Rady Nadzorczej. Wniosek wraz z załącznikami podpisał W. K..

Z kolei w dniu 01 czerwca 2016 r. wpłynął do sądu rejestrowego złożony w dniu 31 maja 2016 r. przez W. K. kolejny wniosek o zmianę danych podmiotu w rejestrze przedsiębiorców, w związku z dołączoną do tego wniosku uchwałą Nr 5/2015 z dnia 05 stycznia 2015 r. Postanowieniem z dnia 13 lipca 2016 r. sąd rejestrowy wykreślił z rejestru M. B. (1) jako członka zarządu spółki (...) Sp. z o.o. Tego samego dnia wydane zostało zaświadczenie o dokonaniu wpisu.

dowód: akta KRS k. 421-459, wniosek z załącznikami k. 627-628, 664-670, akt notarialny i tekst jednolity umowy spółki k. 638-645, uchwały z 2016 . k. 649-651, uchwała Nr 5/2015 k. 671, postanowienie k. 675, zaświadczenie o wpisie k. 676

W dniu 29 czerwca 2016 r. oskarżony W. K. złożył w sądzie rejestrowym sprawozdanie finansowe spółki za 2015 r. W piśmie przewodnim poinformował, że M. B. (1) został odwołany na mocy uchwały z dnia 05 stycznia 2015 r. Z uwagi na to złożone dokumenty zostały podpisane jedynie przez W. K.. W sprawozdaniu zarządu (...) Sp. z o.o. za rok 2015 r. nie odnotowano faktu odwołania M. B. (1) z funkcji członka zarządu.

dowód: akta KRS k. 405-419

Jak wynika z informacji sporządzonej na dzień 01 września 2016 r. przez Sąd Rejonowy w Olsztynie VIII Wydział Gospodarczy Krajowego Rejestru Sądowego oskarżony M. B. (1) podpisał się m.in. pod sprawozdaniami (...) Sp. z o.o. za rok 2014 oraz za rok 2015, pod tekstem jednolitym umowy spółki z dnia 25 stycznia 2016 r.

dowód: pismo KRS k. 466, akta KRS k. 467-505

W toku postępowania zasięgnięto opinii Laboratorium Kryminalistycznego Komendy Stołecznej Policji celem ustalenia czy podpisy na uchwały zostały złożone w dacie widniejącej na dokumentach. Do badań przekazano uchwały zabezpieczone w siedzibie spółki oraz nadesłane przez Sąd Rejonowy w Olsztynie, VIII Wydział Gospodarczy KRS. We wnioskach opinii wskazano, że brak jest możliwości przeprowadzenia badań w zakresie uchwały oznaczonej nr 3 z uwagi na ujawnienie obecności 2-fenoksyetanolu w podłożu poza podpisem wykonanym pastą długopisową. Nie jest możliwe określenie czasu powstania podpisów znajdujących się w pozycji oznaczonej jako (...) na dokumentach wskazanych w punktach 1 i 2. Z uwagi na fakt, iż podpis został naniesiony środkiem kryjącym nie zawierającym pasty długopisowej z zawartością 2-fenoksyetanolu. Podpis znajdujący się w pozycji (...) na dokumencie wymienionym w pkt został prawdopodobnie sporządzony w okresie 18 miesięcy od dnia badań tj. 09 marca 2017r. - dokument ten jest prawdopodobnie antydatowany i nie został sporządzony 05 stycznia 2015r. Podpis znajdujący się w pozycji oznaczonej jako (...) na dokumencie wymienionym w pkt 2 został prawdopodobnie sporządzony w okresie 18 miesięcy od dnia badań tj. 09 marca 2017r. - dokument ten jest prawdopodobnie antydatowany i nie został sporządzony w styczniu 2015 r.

dowód: opinia (...)

W związku z roszczeniami przysługującymi pokrzywdzonym wobec (...) Sp. z o.o. (...) Sp. z o.o. uzyskała nakaz zapłaty (V GNc 929/16) wydany przez Sąd Rejonowy w Tarnobrzegu w dniu 15 listopada 2016 r., który następnie został skierowany do egzekucji komorniczej.

dowód: nakaz zapłaty k. 697-698, 991

Z kolei (...) Sp. z o.o. uzyskała nakaz zapłaty, wydany przez Sąd Okręgowy w Bydgoszczy (VIII GNc 381/16) z dnia 3 listopada 2016 r., który następnie został skierowany do egzekucji komorniczej

dowód: nakaz zapłaty k. 704-706

Wyrokiem zaocznym z dnia 17 października 2017 r. wydanym w sprawie V Gc 80/17 Sąd Okręgowy w Olsztynie zasądził solidarnie od pozwanych M. B. (1) i W. K. na rzecz (...) Banku Spółdzielczego w G. kwotę 174.427,73 zł wraz z ustawowymi odsetkami w wysokości dwukrotności stawek ustawowych za opóźnienie w stosunku rocznym, liczonymi od kwoty 166.00 zł od dnia 17 stycznia 2017 r. do dnia zapłaty oraz obciążył pozwanych kosztami procesu.

dowód: wyrok zaoczny k. 930

Postanowieniem z dnia 18 maja 2017 r. wydanym w sprawie V GU 196/16 Sąd Rejonowy w Olsztynie ogłosił upadłość Przedsiębiorstwa (...) Sp. z o.o. w G. (KRS (...)).

dowód: postanowienie k. 823

W toku postępowania sądowego poddano oskarżonego W. K. badaniu przez dwóch biegłych lekarzy psychiatrów oraz psychologa. Biegli psychiatrzy w wydajniej opinii stwierdzili, że oskarżony nie cierpi na chorobę psychiczną, upośledzenie umysłowe lub inne zaburzenia. Rozpoznali u niego natomiast przebyte zaburzenia lękowo-depresyjne. W czasie czynów oskarżony W. K. miał zachowaną pełną zdolność do rozpoznania ich znaczenia i pokierowania swoim postępowaniem. Stan jego zdrowia pozwala na udział w postępowaniu i może on prowadzić obronę w sposób samodzielny i rozsądny.

dowód: pisemna opinia sądowo – psychiatryczna k. 830-832, ustna opinia uzupełniająca biegłych L. G. i A. L. k. 877v-878

Z kolei biegła psycholog w wydajniej opinii stwierdziła, że sprawność umysłowa oskarżonego W. K. kształtuje się w normie, na poziomie przeciętnym. Zakres pamięci bezpośredniej oraz procesy koncentracji uwagi pozostaje bez cech

zaburzenia. Zdolność spostrzegania, zapamiętywania i odtwarzania zdarzeń przez oskarżonego jest niezaburzona. Badany zna i rozumie normy społeczno-prawne. W trakcie badania pozostawał w nastroju wyrównanym, w dobrym kontakcie emocjonalnym i zadaniowym.

dowód: pisemna opinia psychologiczna k. 833-835

Oskarżony W. K. nie przyznał się do popełnienia żadnego z zarzucanych mu czynów i odmówił na rozprawie składania wyjaśnień. Potwierdził ujawnione w oparciu o art. 389 § 1 k.p.k. wyjaśnienia z postępowania przygotowawczego (k. 897).

Z kolei w toku postępowania przygotowawczego W. K. wyjaśnił, że wedle jego wiedzy M. B. (1) był odwołany z funkcji członka zarządu w styczniu bądź w lutym 2015 r. i na pewno w chwili składania oferty o zamówienie publiczne nie był już urzędującym członkiem organu zarządzającego spółki. Oskarżony wskazał, iż nie dopilnowali jednak kwestii właściwego i terminowego zgłoszenia tego faktu do KRS. Wskazał, że uchwała została wytworzona w 3 egzemplarzach, które były przechowywane w teczkach uchwał spółki. Po złożeniu zawiadomienia przez Urząd Miasta chciał jak najszybciej wyjaśnić całą sytuację i polecił sekretarce przesłanie jednej z uchwał do Urzędu Miasta wraz z pismem przewodnim. Sekretarka po sporządzeniu kserokopii uchwały przekazała mu ją, a on następnie poświadczył jej zgodność z oryginałem i polecił przesłać do Urzędu Miasta. W toku postępowania przygotowawczego w trakcie czynności zatrzymania rzeczy oświadczył, że posiada jedynie 2 egzemplarze oryginałów uchwały nr 5/2015 z dnia 05 stycznia 2015 r., nie posiada natomiast uchwały o sygnaturze nr 5/2016 (wyjaśnienia k. 523v.-524v., k. 595).

Oskarżony M. B. (1) nie przyznał się do popełnienia żadnego z zarzucanych mu czynów i odmówił na rozprawie składania wyjaśnień. Potwierdził ujawnione w oparciu o art. 389 § 1 k.p.k. wyjaśnienia z postępowania przygotowawczego (k. 897).

Będąc przesłuchiwanym w toku postępowania przygotowawczego wyjaśnił z kolei, że od 05 stycznia 2015 r. nie był członkiem zarządu spółki (...) Sp. z o.o., z uwagi na fakt skazania go za czyn z art. 220 § 1 k.k., która to okoliczność wyłączałaby spółkę z postępowania o zamówienie publiczne i stała się bezpośrednim powodem jego odwołania. Uchwałę o jego odwołaniu jego zdaniem podpisano w pokoju prezesa w dniu widniejącym na dokumencie. Wytworzono 2-3 egzemplarze uchwały i później nie tworzone jej duplikatów. Od momentu jego odwołania zdał pieczęć jaką posługiwał się jako członek zarządu i więcej jej nie używał. Oskarżony nie był w stanie wytłumaczyć w jaki sposób w obrocie znalazła się uchwała o odmiennej sygnaturze, tłumacząc to zasadniczo błędem pisarskim oraz nie potrafił wyjaśnić czemu na dokumentach wytworzonych po dacie jego odwołania znajdowały się jego podpisy sygnujące odpis pieczęci, a świadczące o tym, że jest członkiem zarządu. Wskazał, iż podpisywał po prostu to, co mu dawano. Od stycznia 2015 r. był w spółce jedynie pracownikiem administracyjnym, zatrudnionym na podstawie umowy o pracę.

Oskarżony wyjaśnił nadto, iż spółka (...) współpracowała ze spółkami (...) oraz (...), a także z (...) Bankiem Spółdzielczym, w którym wzięła kredyt. Dodał, iż nie interesował się tym, które składniki majątku spółki były przewłaszczone albo zajęte zastawem rejestrowym, gdyż to była domena W. K.. Wskazał, iż nie pamięta, czy podpisywał umowę z (...), z (...) albo z (...), a zapewne uczynił to W. K., bo mieli jednoosobową reprezentację. Przyznał, iż spółka miała problemy finansowe i poniosła duże straty. (wyjaśnienia k. 224 – 227).

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu wina oskarżonych W. K. i M. B. (1) w zakresie zarzucanych im czynów co do zasady nie budzi wątpliwości i znajduje swoje potwierdzenie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym.

Wyjaśnienia obu nieprzyznających się do winy oskarżonych nie zasługują na wiarę i pozostają w jawnej sprzeczności z pozostałymi przeprowadzonymi w sprawie dowodami. Zebrany w sprawie materiał dowodowy prowadzi z kolei do przekonania, że oskarżeni – wbrew swoim kategoriycznym twierdzeniom - dopuścili się popełnienia zarzucanych im czynów.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że nie budzi wątpliwości - w świetle zawartej w dniu 12 listopada 2013 r. przez Przedsiębiorstwo (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G., reprezentowane przez W. K., a (...) Bankiem (...) Oddział w O. umowy kredytowej na kwotę 1.000.000 zł oraz umowy o ustanowienie zastawu rejestrowego na rzeczy ruchomej oznaczonej co do tożsamości – fakt, że ustanowiono zastaw rejestrowy na zbiorze rzeczy ruchomych w postaci maszyn budowlanych: ciągnika koparko-ładowarki (...) rok produkcji 2007, nr identyfikacyjny (...) oraz ciągnika koparko-ładowarki (...) rok produkcji 2003, nr identyfikacyjny (...). Postanowieniem Sądu Rejonowego w Białymstoku, Wydział X Gospodarczy – Rejestru Zastawów z dnia 29 listopada 2013 r. dokonano wpisu do rejestru zastawów. Wartość ogólną maszyn oszacowano wówczas na łączną kwotę 252.050 zł. (vide: k. 169-178, k. 175-178, k. 179-180, k.181, k. 182-184)

Z uwagi na powyższe oskarżony W. K. zawierając dwie umowy przewłaszczenia w dniu 22 stycznia 2014 r. z Zakładami (...) Sp. z o.o., które to umowy zabezpieczały wiarygodności pokrzywdzonego, wprowadził w błąd Zakłady (...) Sp. z o.o. poprzez zapewnienie, że koparko - ładowarka: (...) o nr identyfikacyjnym (...) oraz (...) o nr identyfikacyjnym (...) nie są obciążone prawem osób trzecich i tym samym doprowadził tenże podmiot do niekorzystnego rozporządzenia mieniem. Oskarżony własnoręcznie podpisał te umowy, a ich treść nie budzi żadnych wątpliwości, co do ich autentyczności i mocy dowodowej.

Podobnie postąpił wraz z oskarżonym M. B. (1) w czasie renegotjowania warunków umowy kredytowej z (...) Bankiem Spółdzielczym w G. w dniu 30 września 2015 r. Obaj oskarżeni reprezentując spółkę z o.o. Przedsiębiorstwo (...) wprowadzili w błąd osoby reprezentujące tenże bank co do stanu prawnego rzeczy ruchomych w postaci koparko-ładowarek: (...) o nr identyfikacyjnym (...) oraz (...) o nr identyfikacyjnym (...), podlegających przewłaszczeniu, nie informując tego podmiotu o ustanowionym na nich zastawie rejestrowym oraz o zawartej uprzednio, tj. w dniu 22 stycznia 2014 r. umowie przewłaszczenia. Dokonano w związku z tym powtórnego przewłaszczenia maszyn budowlanych, które stanowiły już własność Zakładów (...) Sp. z o.o.

Nie budzi także wątpliwości, że oskarżony W. K. w dniu 20 kwietnia 2016 r. w związku z zawieraną ugodą z wierzycielem (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B. wprowadził w błąd osoby reprezentujące ten podmiot co do posiadania prawa własności bez żadnych obciążeń koparko-ładowarek: (...) o nr identyfikacyjnym (...) i (...) o nr identyfikacyjnym (...), a także (...) bez numeru identyfikacyjnego i koparki gaśnicowej – maszyny do (...) o nr identyfikacyjnym (...), będących przedmiotem umowy przewłaszczenia, w stosunku do których część była obciążona zastawem rejestrowym, a jednocześnie były przedmiotem uprzednio wskazanych umów przewłaszczenia, odpowiednio z dnia 22 stycznia 2014 r. oraz z dnia 30 września 2015 r., a tym samym nie stanowiły już własności spółki.

Umowy przewłaszczenia zawierane były jako forma zabezpieczenia dla umów głównych w zakresie których spółka uzyskiwała prolongatę, co do obowiązku uiszczania należności wobec wierzycieli. Tym samym oskarżeni doprowadzili zatem - W. K. trzykrotnie, a M. B. (1) jednokrotnie - do niekorzystnego rozporządzenia mieniem wskazanych w akcie oskarżenia pokrzywdzonych, którzy przyjmowali iluzoryczne jedynie zabezpieczenie spłaty długu, a w konsekwencji już na wstępie pozbawieni zostali prawa do zaspokojenia swoich roszczeń.

Jak wskazuje się w doktrynie i orzecznictwie sądowym niekorzystne rozporządzenie mieniem obejmuje również pozbawienie w przyszłości konkretnych przychodów oraz każde inne pogorszenie sytuacji majątkowej pokrzywdzonego, a w szczególności zmniejszenie szans na zaspokojenie jego roszczeń w przyszłości, odroczenie terminu spłaty długu, odroczeniu terminu jego przymusowego ściągnięcia, czy też nawet niepełnowartościowe zabezpieczenie spłaty długu. (por. R.A. Stefański, Komentarz do art. 286 Kodeks Karnego, Legalis, wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 26.3.1998 r., II AKa 36/98, OSA 1998, Nr 11–12, poz. 64).

Jak stwierdził Sąd Najwyższy: "Cywilnoprawne znaczenie "rozporządzenia mieniem" nie determinuje wykładni tego pojęcia na gruncie znamion strony przedmiotowej przestępstwa określonego w art. 286 § 1 k.k.. Ma ono tu bowiem znaczenie swoiste, odpowiadające przedmiotowi ochrony i odnosi się do szeroko postrzeganego stanu majątkowego pokrzywdzonego" (wyrok SN z 29.8.2012 r., V KK 419/11, OSNKW 2012, Nr 12, poz. 133; podobnie wyr. SN z 2.10.2015 r., III KK 148/15, L.; postanowienie SN z 28.4.2016 r., I KZP 3/16, OSNKW 2016, Nr 6, poz. 37). Dodatkowo wskazać należy za Sądem Najwyższym, że "dla przestępstwa oszustwa nie ma potrzeby wykazywania, że w chwili zawierania

umowy sprawca nie miał zamiaru zapłacić za uzyskane świadczenie. Wystarczające jest ustalenie, że pokrzywdzony nie zawarłby umowy, gdyby wiedział o okolicznościach, które były przedmiotem wprowadzenia go w błąd przez sprawcę" (wyrok SN z 2.10.2015 r., III KK 148/15, L.).

Niekorzystny charakter rozporządzenia należy oceniać z perspektywy interesów pokrzywdzonego. Polegać może ono na jakimkolwiek pogorszeniu jego sytuacji majątkowej (tak: wyrok SN z 6.5.2010 r., II KK 256/09, OSNwSK 2010, Nr 1, poz. 966; wyrok SN z 30.8.2000 r., V KKN 267/00, OSNKW 2000, Nr 9–10). Rozporządzenie mieniem ma zatem charakter niekorzystny nie tylko wówczas, gdy pokrzywdzony nie otrzyma należnego mu świadczenia (np. zwrotu pożyczki, kredytu), ale również wtedy, gdy otrzyma je na innych, gorszych warunkach, niż było to uzgodnione. (por. wyrok SN z 30.8.2000 r., V KKN 267/00, OSNKW 2000, Nr 9–10, poz. 85; wyrok SN z 1.5.2006 r., III KK 198/05, OSNKW 2006, Nr 4, poz. 40).

Tymczasem we wszystkich trzech przypadkach pokrzywdzonych – (...) Sp. z o.o., (...) Bank Spółdzielczy oraz (...) Sp. z o.o. – niewątpliwie wprowadzono w błąd co do stanu prawnego maszyn zapewniając, że stanowią one własność spółki (...) i nie są obciążone prawem osób trzecich, podczas gdy w rzeczywistości tak nie było. Bezspornie okoliczności te miały kluczowe znaczenia z punktu widzenia zawieranych umów i ich zabezpieczenia. Jednocześnie w odniesieniu do czynu z pkt 1 i 7 aktu oskarżenia, oskarżani dokonywali rozporządzenia rzeczami ruchomymi, które nie stanowiły już własności spółki, a stanowiły na mocy zawartych wcześniej umów własność innych podmiotów. Rzeczy te zostały powierzone spółce (...) na podstawie umów, tym samym zachowaniem swoim oskarżeni w tych przypadkach wyczerpali także znamiona z art. 284 § 2 k.k. pozostającego w zbiegu kumulatywnym z art. 286 § 1 k.k., albowiem nie zachodzi żadna z reguł wyłączających. We wszystkich przypadkach wartość mienia przekraczała kwotę 200.000 zł i stanowiła mienie znacznej wartości w rozumieniu art. 115 § 5 kk. Oskarżeni dopuścili się tych czynów w celu osiągnięcia korzyści majątkowej dla spółki (...) Sp. z o.o.

Korzyścią majątkową jest zwiększenie aktywów majątkowych lub zmniejszenie pasywów, przy czym majątkiem są wszystkie prawa, które mają wartość możliwą do wyrażenia w pieniądzu (por. uchwała SN z dnia 30 stycznia 1980 r., VII KZP 41/78, OSNKW 1980, nr 3, poz. 24). W doktrynie i orzecznictwie zgodnie przyjmuje się, że uzyskanie przez określoną osobę korzyści majątkowej manifestuje się powiększeniem jej majątku, tj. powiększeniem tzw. aktywów majątkowych lub pomniejszeniem tzw. pasywów majątkowych, albo też w uniknięciu przez nią zmniejszenia majątku.

W odniesieniu do czynów z pkt 1, 3 i 7 zachodzą w ocenie Sądu warunki do zastosowania instytucji ciągu przestępstw w rozumieniu art. 91 § 1 k.k., albowiem poszczególne czyny zostały popełnione w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem takiej samej sposobności.

(...) należy rozumieć jako swojego rodzaju tożsamą "okazję" czy "warunki" do popełnienia kolejnego przestępstwa (np. ponowne okradzenie niezamkniętego pojazdu) - chodzi naturalnie o okoliczność sprzyjającą popełnieniu przestępstwa, okazję do popełnienia przestępstwa. (tak: R. Zabłocki, Komentarz do art. 91 k.k., Legalis – el., J. Majewski, Komentarz do art. 91 k.k., Lex – el.). Sposobność oznacza, że sprawca dokonał oceny sytuacji i uznał ją za dogodną dla określonego zachowania.

Oskarżony W. K. w zakresie wskazanych trzech czynów wykorzystywał sposobność do uzyskiwania prolongaty dotyczącej obowiązku uiszczenia należności wobec wierzycieli oferując im iluzoryczne zabezpieczenie spłaty długu w postaci przewłaszczenia rzeczy ruchomych, którymi spółka nie miała już prawa dysponować. Mamy, zatem bez wątplenia do czynienia z powtarzalnością sposobności.

Została również spełniona kolejna przesłanka ciągu przestępstw - krótkie odstępy czasu, w jakich przestępstwa te były popełniane.

Przesłanka ta jest różnie interpretowana w zakresie rozpiętości czasowej przerwy pomiędzy poszczególnymi przestępstwami. W doktrynie przerwy te określone są jako czas orientacyjnie do szczęściu miesięcy. (tak: P. Kardas, w: Wróbel, Zoll (red.), Kodeks karny, t. I, 2016, s. 716–717). W orzecznictwie także różnie przyjmowano ten czasookres przerwy pomiędzy poszczególnymi przestępstwami do kilku miesięcy. Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego,

iz: "Ponad dwuletnia przerwa w działalności przestępczej S. P. (od 25.11.2002 r. do 28.1.2005 r.), to odstęp czasu nieprzekraczający rozsądnych granic jedności zachowania, pozwalający na przyjęcie wszystkich popełnionych przez niego przestępstw określonych w art. 286 § 1 kk w ramach ciągu przestępstw, o którym mowa w art. 91 § 1 kk. (wyrok SN z 14 stycznia 2009 r., V KK 245/08, Prok. i Pr. – wkł. 2009, Nr 6, poz. 6).

W niniejszej sprawie okres w jakim działał oskarżony nie jest to okres aż tak odległy i w ocenie Sądu pozwala na uznanie, że spełniona została przesłanka ciągu przestępstw - krótkie odstępy czasu.

Jednocześnie w odniesieniu do czynów z pkt 1, 3 i 7 wskazać należy, że wartość rzeczy, będącej przedmiotem przestępstwa, powinna być oceniana w oparciu o kryteria obiektywne, z wyłączeniem subiektywnych ocen pokrzywdzonego (zob. wyr. SA w Katowicach z 22.4.2004 r., II AKa 98/04, KZS 2005, Nr 6, poz. 72). Kryterium obiektywne to niewątpliwie wartość rynkowa danej rzeczy. Sąd przyjął wartości rynkowe oszacowane przez biegłego, powołanego dla potrzeb niniejszego postępowania, jako wyliczone według jasnych i logicznych kryteriów. Dodatkowo jeżeli istnieją wątpliwości co do różnych wartości rzeczy, w szczególności do wartości wyższych, to przyjmuje się dla sprawy wartości niższe, jako korzystniejsze dla oskarżonego (por. wyr. SN z 31.5.1983 r., IV KR 83/83, OSNKW 1984, Nr 1, poz. 19). Wartości wyliczone przez biegłego są korzystniejsze dla oskarżonych, a dodatkowo uwzględniają rozpiętość czasową przy zawieraniu poszczególnych umów. Wskazać należy w tym miejscu, że jak wynika z pisma nadesłanego przez syndyka masy upadłościowej Przedsiębiorstwo (...) sp. z o.o. w G. maszyny, które zbył – koparko – ładowarki przy sprzedaży osiągnęły znacząco wyższe ceny w odniesieniu do dokonanych uprzednio wycen rzeczoznawców (vide: k. 948).

Z tych też względów przyjęto, że wartość maszyn wynosiła nie mniej niż w odniesieniu do czynów: w pkt 1 koparko-ładowarki (...) o nr identyfikacyjnym (...) - 117 720 zł oraz koparko-ładowarki (...) o nr identyfikacyjnym (...) - 108 000 zł; w pkt 3 koparko - ładowarki (...) o nr identyfikacyjnym (...) - 112 725 zł oraz (...) o nr identyfikacyjnym (...) - 119 700 zł; w pkt 7 koparko – ładowarki (...) o nr identyfikacyjnym (...) - 112 050 zł i (...) o nr identyfikacyjnym (...) - 102 600 zł oraz (...) bez numeru identyfikacyjnego - 114 300 zł i koparki gąsienicowej - maszyny do (...) o nr identyfikacyjnym (...) - 30 700 zł.

W ocenie Sądu opinia biegłego z zakresu wyceny maszyn i urządzeń oraz opinie do niej uzupełniające - w tym opinia ustna - sporządzone zostały w sposób rzetelny i zgodny z zasadami wiedzy fachowej, a same opinie w sposób kompleksowy i logiczny odpowiadają na postawione im pytania. Stąd też Sąd w całości podzielił wypływające z tych opinii wnioski, uznając jednocześnie, iż wskazane w dwóch ostatnich opiniach wartości winny stanowić podstawę ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie.

W odniesieniu do czynów opisanych w punktach 1, 3 i 7 aktu oskarżenia Sąd uznał również za w pełni wiarygodne zeznania świadków: M. K., T. S. i A. K., przesłuchanych na okoliczność zawieranych kolejno umów przeniesienia własności poszczególnych maszyn (czyli tzw. umów przewłaszczenia), uznając te wyjaśnienia za konsekwentne, logiczne i szczerze, korespondujące ze sobą wzajemnie i wzajemnie się uzupełniające, a przede wszystkim znajdujące swoje potwierdzenie w pozostałym zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, w tym w dowodach z dokumentów w postaci dołączonych do akt postępowania poszczególnych umów przewłaszczenia, umowy zastawu rejestrowego, umów kredytowych i in. Sąd nie znalazł żadnych podstaw, aby pozbawić zeznania wymienionych wyżej świadków waloru wiarygodności.

W dalszej kolejności, odnosząc się do pozostałych czynów objętych aktem oskarżenia zauważyć należy, że spółka (...) w analizowanym okresie brała również udział w postępowaniach o udzielenie zamówienia publicznego organizowanych przez Gminę Miejską G.. W toku trwających postępowań w imieniu tejże spółki, jako Wykonawcy, składano oświadczenia o braku podstaw do wykluczenia z postępowania, które to oświadczenia nie odpowiadały jednak prawdzie, albowiem jeden z urzędujących członków organu zarządzającego - M. B. (1) był na moment składania tych oświadczeń prawomocnie skazany za czyn z art. 220 § 1 kk.

Okoliczność ta stanowiła z kolei obligatoryjną przesłankę wykluczenia z postępowania (art. 24 ust. 1 pkt 8 ustawy Prawo zamówień publicznych (Dz. U. 2015.12.22 tj., obecnie art. 24 ust. 1 pkt 13 i 14; Dz. U.2015.2164 t.j.).

Działania te zostały podjęte celem uzyskania dla spółki zamówienia publicznego, który to cel został zrealizowany w dwóch chronologicznie pierwszych postępowaniach przetargowych. W przypadku ujawnienia przesłanki na etapie postępowania o udzielenie zamówienia, wykonawca byłby automatycznie wykluczony z postępowania, a jego ofertę uznawano by za odrzuconą.

Tym samym oskarżony W. K., mając pełną świadomość tego, iż z uwagi na karalność członka zarządu spółki (...) Sp. z o.o., spółka ta podlegała będzie wykluczeniu z postępowania przetargowego ogłoszonego w trybie ustawy Prawo zamówień publicznych, złożył niezgodne z prawdą, nierzetelne oświadczenie odnośnie okoliczności mających istotne znaczenie dla uzyskania zamówienia, zatajając tym samym fakt uprzedniej karalności członka organu zarządzającego spółki – (...).

Wbrew bowiem twierdzeniom obu oskarżonych uchwała o Nr 5/2015 nie została wydana z dniem 05 stycznia 2015 r. Zebrany w sprawie materiał dowodowy w sposób jednoznaczny wskazuje, że została ona wytworzona w związku z zainicjowanym dochodzeniem w sprawie o czyn z art. 297 § 1 k.k. i dla jego potrzeb, a widniejąca na niej data nie odpowiada rzeczywistemu momentowi jej wytworzenia.

I tak kolejno wskazać należy na fakt, iż sporządzony dokument przedkładany raz jako uchwała o Nr 5/2016 (dla potrzeb postępowania przetargowego przed Zamawiającą Gminą G. – vide: k. 257), a raz jako uchwała o Nr 5/2015 (przed sądem rejestrowym – vide: k. 456), w obu przypadkach wskazujący przy tym na tę samą datę - 05 stycznia 2015 r., w której M. B. (1) miał rzekomo zostać odwołany z funkcji członka zarządu spółki (...) Sp. z o.o., jest dokumentem poświadczającym nieprawdę, co do okoliczności, iż tego rodzaju uchwała podjęta została w tej właśnie dacie.

Pomimo tego, iż obaj oskarżeni stanowczo i konsekwentnie podnosili, iż dokument ten potwierdza rzeczywisty stan rzeczy, albowiem M. B. (1) został odwołany z funkcji członka zarządu właśnie w dniu 05 stycznia 2015 r., to jednak ich twierdzenia pozostają w opozycji do pozostałych zgromadzonych w sprawie dowodów, w tym przede wszystkim do zeznań przesłuchanych w charakterze świadków: A. P., E. K., M. U. oraz A. G., a także do informacji zawartych w dokumentach przechowywanych w aktach KRS.

Już samo sporządzenie dokumentu – spornej uchwały i dostarczenie go do Urzędu Gminy G. - co bez wątplenia miało miejsce w okresie od 18 do 30 maja 2016 r. - budzi poważne zastrzeżenia, albowiem zbiegło się w czasie z prowadzonym postępowaniem przetargowym, w której spółka (...) występowała jako Wykonawca.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy wskazuje bowiem na to, że dokument ten został sporządzony po uzyskaniu z Urzędu Gminy G. nieoficjalnej informacji o nieprawidłowościach w dokumentacji przetargowej. Treść uchwały w określonym brzmieniu nakazał spisać pracownicy spółki (...) Sp. z o.o. E. K. oskarżony W. K.. Następnie obaj oskarżeni podpisali dokument, który na wyraźne polecenie W. K. dostarczyła do Urzędu Gminy G. inna pracownica - M. U.. Dopiero w urzędzie zwrócono uwagę na niezgodność daty zdarzenia objętego uchwałą z numerem uchwały. Żaden z oskarżonych nie potrafił przy tym w sposób racjonalny wytłumaczyć takiego stanu rzeczy, usiłując jedynie przekonać, iż doszło do ewidentnej omyłki pisarskiej, jednak Sąd w żadnym razie nie uznał tych tłumaczeń za wiarygodne.

Przesłuchana w charakterze świadka główna księgowa spółki (...) Sp. z o.o. A. G., wskazała nadto, iż nie posiadała wiedzy o tym, iż M. B. (1) w styczniu 2015 r. został odwołany z funkcji członka zarządu spółki, albowiem po tej dacie wymieniony nadal podpisywał dokumenty takie jak bilans spółki, sprawozdania finansowe, czy uchwały, które co do zasady wymagały podpisu obu członków zarządu. Wymieniona wskazała przy tym wprost, iż M. B. (1) nie powinien podpisywać tych dokumentów w sytuacji, gdyby faktycznie przestał być członkiem zarządu.

Z kolei odpowiedzialny za przetarg po stronie Zamawiającego A. P. podnosił dlaczego i w jakich okolicznościach powzięto wątpliwość co do rzetelności podpisanego przez Wykonawcę oświadczenia o braku podstaw do wykluczenia z procedury przetargowej, a także jaki dokument został następnie przez ten podmiot dostarczony, na poparcie prawdziwości tego oświadczenia.

Sąd podzielił w całości zeznania przesłuchanych na tę okoliczność wymienionych czterech świadków, uznając przekazane przez nich informacje za konsekwentne, logiczne i szczerze, znajdujące nadto swoje potwierdzenie w informacjach i dokumentach nadesłanych dla potrzeb niniejszego postępowania przez KRS.

I tak z informacji nadesłanej przez KRS (k. 466), wprost wynika, że oskarżony M. B. (1) podpisał się m.in. pod sprawozdaniami (...) Sp. z o.o. za rok 2014 oraz za rok 2015, pod tekstem jednolitym umowy spółki z dnia 25 stycznia 2016 r. W aktach rejestrowych znajdują się wszystkie wskazane dokumenty. Do akt rejestrowych złożona została przy tym uchwała o nr 5/2015. (k. 257)

Nadto oskarżony – jako członek zarządu - podpisał również w dniu 30 września 2015r. aneks do umowy kredytowej i dwie umowy przewłaszczenia pochodzące z tej samej daty, czego nie mógłby podpisać w sytuacji, gdyby faktycznie w dniu 05 stycznia 2015 r. przestał być członkiem zarządu spółki (...) Sp. z o.o., a czego nota bene nie musiał czynić z uwagi na możliwość jednoosobowej reprezentacji spółki.

Największe wątpliwości co do rzetelności podpisanego dokumentu rodzi jednak fakt, iż wniosek o dokonanie stosowanego wpisu w KRS – w tak ważnej dla spółki kwestii jak zmiana składu zarządu – złożony został dopiero w dniu 31 maja 2016 r. (wpływ do sądu 1 czerwca 2016 r.), tj. na blisko półtora roku od rzekomego zdarzenia, sam zaś wpis w tym przedmiocie w sądzie rejestrowym dokonany został w dniu 13 lipca 2016 r. Zgodnie natomiast z obowiązującymi przepisami (art. 22 ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym) na zgłoszenie tego rodzaju informacji do sądu rejestrowego jest 7 dni, liczonych od dnia zdarzenia uzasadniającego dokonanie wpisu.

Oskarżeni nie potrafili przy tym w sposób racjonalny i zasługujący na podzielenie wyjaśnić powodów takiego stanu rzeczy i dopuszczenia się takiego uchybienia ustawowego terminu, a przekazane przez nich na tę okoliczność twierdzenia stanowią jedynie w ocenie Sądu nieudolną linię obrony zmierzającą do uniknięcia odpowiedzialności karnej za zarzucane im przestępstwo. Należy mieć tu przy tym na uwadze fakt, iż inne ważkie dla spółki kwestie, wymagające wpisu do KRS, a pochodzące z późniejszego okresu niż rzekomo podjęta uchwała z dnia 05 stycznia 2015 r., w tym te pochodzące z 2016 r., zgłaszane były w formie stosowanych wniosków do sądu rejestrowego we wcześniejszym terminie niż sporna uchwała nr 5/2015, m.in. w styczniu 2016 r. Trudno znaleźć przy tym racjonalne powodowy, aby uznać, iż o tej właśnie spornej uchwale Nr 5/2015 zapomniano bądź ją przeoczono, a o wszystkich innych pamiętano.

Wreszcie zwrócić należy uwagę na wnioski wypływające z opinii sporządzonej dla potrzeb niniejszego postępowania przez Laboratorium Kryminalistyczne Komendy Stołecznej Policji, a z której to opinii wynika, że podpis znajdujący się w pozycji (...) na dokumencie wymienionym w pkt został prawdopodobnie sporządzony w okresie 18 miesięcy od dnia badań tj. 09 marca 2017 r. - dokument ten jest prawdopodobnie antydatowany i nie został sporządzony 05 stycznia 2015r. Z kolei odpis znajdujący się w pozycji oznaczonej jako (...) na dokumencie wymienionym w pkt 2 został prawdopodobnie sporządzony w okresie 18 miesięcy od dnia badań tj. 09 marca 2017r. - dokument ten jest prawdopodobnie antydatowany i nie został sporządzony w styczniu 2015 r.

Sąd podzielił w całości wypływające z przedmiotowej opinii wnioski, uznając, iż została ona sporządzona w sposób rzetelny i zgodny z zasadami wiedzy fachowej.

Z tych samych powodów Sąd uznał również za zasługujące na podzielenie wnioski wypływające ze sporządzonych dla potrzeb niniejszego postępowania opinii i ustnych opinii uzupełniających biegłych z zakresu psychiatrii i psychologii, nie znajdując żadnych podstaw do ich zdyskredytowania.

W tym stanie rzeczy Sąd nie ma wątpliwości co do tego, że dokument w postaci uchwały Nr 5/2015 jest dokumentem poświadczającym nieprawdę co do daty jej podjęcia w dniu 05 stycznia 2015 r., w sytuacji gdy uchwała ta z pewnością nie została podjęta w tej właśnie dacie.

Niemniej jednak – wbrew założeniom przyjętym w akcie oskarżenia – opisany czyn i zachowanie oskarżonych nie może zostać zakwalifikowane, jak uczynił to Prokurator, jako przestępstwo z art. 270 § 1 kk, lecz winno być zakwalifikowane

jako tzw. fałsz intelektualny, tj. przestępstwo stypizowane w art. 271 § 1 kk, co wymagało przeprowadzenia przez Sąd w tym zakresie stosownej korekty kwalifikacji prawnej czynu, poprzez jej zmianę.

Przestępstwo z art. 270 § 1 k.k. ma charakter wieloodmianowy (post. SN z 17.4.2007r., V KK 90/07, OSNwSK 2007, Nr 1, poz. 822). Do jego czynności sprawczych należy: podrobienie dokumentu, jego przerobienie oraz użycie przerobionego albo podrobionego dokumentu jako autentycznego. Sprawca, który najpierw podrobi albo przerobi dokument, a następnie użyje go jako autentyczny, odpowiada za jeden czyn, chyba że zachowania te dzieli dłuższy odstęp czasowy.

Podrobienie dokumentu należy rozumieć jako wykonanie imitacji dokumentu autentycznego, "sporządzenie dokumentu polegające na zachowaniu pozorów, że dokument pochodzi od innej osoby" (wyr. SN z 27.11.2000 r., III KKN 233/98, Prok. i Pr. – wkł. 2001, Nr 5, poz. 4; podobnie wyr. SN z 24.10.2013 r., III KK 373/13, L.); innymi słowy, sprawca "nadaje dokumentowi pozory, że wynikająca z niego treść pochodzi od danego wystawcy – co nie jest prawdą" (wyr. SN z 9.1.2013 r., V KK 97/12, Prok. i Pr. – wkł. 2013, Nr 4, poz. 5). Jako podrobienie dokumentu kwalifikowane jest również nakreślenie na dokumencie cudzego podpisu (wyr. SN z 11.3.2004 r., III KK 336/03, L.). "Podrobienie dokumentu polegać może także na sporządzeniu zapisu oświadczenia woli innej osoby, nawet jeżeli nie został podrobiony podpis tej osoby, byleby tylko treść zapisu lub nadane mu cechy pozorowały, iż istotnie został on przez nią sporządzony" (wyr. SA w Lublinie z 28.10.2010 r., II AKA 242/10, KZS 2011, Nr 3, poz. 58).

Z kolei przerobienie dokumentu polega na dokonaniu zmian w dokumencie autentycznym przez osobę nieuprawnioną, w tym również dopisaniu dodatkowej treści (wyr. SN z 27.11.2000 r., III KKN 233/98, Prok. i Pr. - wkł. 2001, Nr 5, poz. 4; wyr. SN z 9.1.2013 r., V KK 97/12, Prok. i Pr. - wkł. 2013, Nr 4, poz. 5). Czynność ta nie wymaga trwałości ani nieusuwalności zmian wprowadzonych w dokumencie (post. SN z 19.3.2003r., III KKN 207/01, OSNwSK 2003, Nr 1, poz. 580). Z uwagi na to, że art. 270 § 1 k.k. chroni autentyczność dokumentu, a nie jego zgodność z prawdą, "nie jest przerobieniem dokumentu nadanie mu innej treści przez osoby, od których ten dokument pochodzi" (wyr. SN z 5.10.2005 r., II KK 126/05, Prok. i Pr. – wkł. 2006, Nr 3, poz. 8; podobnie wyr. SN z 19.1.2011 r., IV KK 373/10, L.; wyr. SN z 5.4.2016 r., IV KK 405/15, Prok. i Pr. – wkł. 2016, Nr 6, poz. 3).

W przedmiotowej sprawie nie doszło natomiast ani do przerobienia ani do podrobienia dokumentu w celu użycia go za autentyczny, a jak wskazuje zebrany w sprawie materiał dowodowy do stworzenia dokumentu potwierdzającego nieprawdę, czyli do tzw. fałszerstwa intelektualnego, stypizowanego z kolei w art. 271 k.k.

Treść art. 271 k.k. sankcjonuje czynność polegającą na "wystawieniu" dokumentu. Z wystawieniem dokumentu mamy do czynienia wówczas, gdy osoby go sporządzające, nawet jeśli nie są funkcjonariuszami publicznymi, to realizują w ten sposób wynikające z przepisów uprawnienie do sporządzenia dokumentów, które odnoszą skutki także w sferze publicznej.

Jednocześnie samo pojęcie „sporządzenia” interpretować należy nie jako czynność technicznego sporządzenia dokumentu, poprzez jego spisanie lecz jako merytoryczne zatwierdzenie jego treści, poprzez złożenie pod nim podpisu, a przez to zaakceptowanie jego treści.

Pojęcie dokumentu zamieszczone w art. 271 § 1 k.k. ma węższy zakres niż pojęcie dokumentu zdefiniowane w art. 115 § 14 k.k. Dokument w rozumieniu art. 271 § 1 k.k. musi wprawdzie odpowiadać wszystkim atrybutom wymienionym w art. 115 § 14 k.k., ale nadto powinien być dokumentem, który poza tym, że jest wystawiony przez funkcjonariusza publicznego lub inną osobę uprawnioną do jego wystawienia, w swojej treści zawiera poświadczenie, któremu przysługuje cecha zaufania publicznego, a zarazem domniemanie prawdziwości. W tym rozumieniu poświadczenie okoliczności mającej znaczenie prawne, jeśli jest nieprawdziwe, dopełni strony przedmiotowej przestępstwa z art. 271 § 1 k.k., ale gdy w swej treści jest definitywne, tj. gdy poświadcza okoliczność niewymagającą potwierdzenia innymi dowodami, a więc gdy owo poświadczenie jest prawnie miarodajne, a tym samym ma moc wywołania skutków w obrocie prawnym. Z punktu widzenia wymienionych tu cech „poświadczenia” lista wierzytelności sporządzana przez syndyka nie mieści się w pojęciu dokumentu jako przedmiotu czynności wykonawczej przestępstwa z art. 271 § 1 k.k.

W ocenie Sądu na kanwie niniejszej sprawy stwierdzić należy, że uchwała Nadzwyczajnego Zgromadzenia Wspólników (...) Sp. z o.o. w sprawie odwołania członka zarządu, tj. uchwała wydana na podstawie art. 201 § 4 k.s.h. jest dokumentem w rozumieniu poddawanego analizie przepisu art. 271 k.k. i dodatkowo wywołuje skutki w sferze publicznoprawnej.

Sporządzenie przez obu oskarżonych dokumentu w postaci uchwały Nr 5/2015 opatrzonej datą 05 stycznia 2015 r. o odwołaniu z funkcji członka zarządu oskarżonego M. B. (1) wywoływało niewątpliwe skutki w sferze publicznoprawnej, wskazywało bowiem na tak istotną kwestię jak skład organu zarządzającego danym podmiotem gospodarczym, a więc w tym konkretnym przypadku spółki (...). Wskazanie z kolei składu organu zarządzającego spółką ma znaczenie dla ważności podejmowanych z tym podmiotem i przez ten podmiot czynności, w tym czynności prawnych, jak również dla kwestii reprezentacji tego podmiotu i obligatoryjnie winno być ujawnione w stosownym rejestrze. Dokument ten zawiera bowiem w swojej treści poświadczenie, któremu przysługuje cecha zaufania publicznego, a w związku z tym domniemanie prawdziwości. (wyrok Sądu Najwyższego Izba Karna z dnia 26 marca 2015 r., IV K 422/14)

Zauważyć przy tym należy, iż z mocy art. 201 § 4 k.s.h. członek zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością jest powoływany i odwoływany uchwałą wspólników. Oznacza to zatem, że takie powołanie jest skuteczne w stosunkach wewnętrznych spółki z chwilą podjęcia i podpisania takiej uchwały (co ma charakter konstytutywny). Powyższe wiąże się z kolei ze składanymi przez wspólników oświadczeniami woli w akcie głosowania.

Odwołanie oraz wybór członka zarządu spółki z o.o. następuje na mocy uchwały zgromadzenia wspólników, której skuteczność nie zależy od dokonania odpowiedniego wpisu w rejestrze. Sam zaś wpis w składzie osobowym zarządu w rejestrze sądowym nie tworzy nowego stanu prawnego, a ma jedynie charakter następczy i deklaratoryjny. Domniemywa się przy tym, iż w wpis w KRS jest prawdziwy lecz jest to domniemanie wzruszalne. (Komentarz do art. 201 Kodeksu spółek handlowych Andrzej Kidyba)

Mając na uwadze wszystkie omówione wyżej okoliczności Sąd uznał oskarżonego W. K. za winnego popełnienia czynów opisanych w punktach 1, 3 i 7 aktu oskarżenia, z tym ustaleniem, że stanowią one ciąg przestępstw określony w art. 91 § 1 k.k., dokonując przy tym jednocześnie zmiany opisu tego czynu, poprzez wskazanie, iż wartość maszyn będących przedmiotem przestępstwa wynosiła nie mniej niż: w pkt 1 koparko - ładowarki (...) o nr identyfikacyjnym (...) - 117 720 zł oraz (...) o nr identyfikacyjnym (...) - 108 000 zł; w pkt 3 koparko - ładowarki (...) o nr identyfikacyjnym (...) - 112 725 zł oraz (...) o nr identyfikacyjnym (...) - 119 700 zł; w pkt 7 koparko - ładowarki (...) o nr identyfikacyjnym (...) - 12 050 zł i (...) o nr identyfikacyjnym (...) - 102 600 zł oraz (...) bez numeru identyfikacyjnego - 114 300 zł i koparki gaśnicowej - maszyny do (...) o nr identyfikacyjnym (...) - 30 700 zł. W ocenie Sądu oskarżony zachowaniem swoim wypełnił znamiona przestępstwa stypizowanego w art. 286 § 1 k.k. i art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. oraz art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i w związku z tym w oparciu o przepisy art. 294 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności, o czym orzeczono w punkcie I wyroku.

Sąd uznał również oskarżonego W. K. za winnego popełnienia czynów opisanych w punktach 4, 5 i 6 aktu oskarżenia ustalając - tak jak w poprzednim przypadku - iż popełnione one zostały przez wymienionego w warunkach ciągu przestępstw określonego w art. 91 § 1 k.k., tj. z wykorzystaniem tej samej sposobności i w krótkich odstępach czasowych. Za powyższy czyn, z mocy art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k., skazał oskarżonego na karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności, o czym orzeczono w punkcie II wyroku.

Dalej Sąd, w ramach czynu opisanego w punkcie 2 aktu oskarżenia dokonał zmiany kwalifikacji prawnej czynu i uznał oskarżonych W. K. i M. B. (1) za winnych tego, że w okresie pomiędzy 18 maja 2016 roku a 30 maja 2016r. w G., działając wspólnie i w porozumieniu jako członkowie Zgromadzenia Wspólników Przedsiębiorstwa (...) sp. z o.o. z siedzibą w G. poświadczyli nieprawdę w dokumencie w postaci Uchwały Nadzwyczajnego Zgromadzenia Wspólników Przedsiębiorstwa (...) sp. z o.o. z siedzibą w G. nr (...) w sprawie odwołania z członka zarządu spółki w osobie M. B. (1), co do daty jej podjęcia w dniu 5 stycznia 2015r., w sytuacji gdy uchwała ta nie została podjęta w tej dacie, a która to została dołączona do wniosku o zmianę danych spółki w rejestrze przedsiębiorców, który wpłynął do Sądu Rejonowego w Olsztynie, VIII Wydział Gospodarczy Krajowego Rejestru Sądowego w dniu 1 czerwca 2016 roku,

uznając jednocześnie, iż wymienieni swoim zachowaniem wyczerpali znamiona przestępstwa z art. 271 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 271 § 1 k.k. wymierzył im kary po 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności, o czym orzeczono w punkcie III wyroku.

W punkcie IV wyroku Sąd uznał oskarżonego M. B. (1) za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie 1 aktu oskarżenia, z tym ustaleniem, że wartość maszyn będących przedmiotem przestępstwa wynosiła nie mniej niż koparko-ładowarki (...) o nr identyfikacyjnym (...) - 117 720 zł oraz (...) o nr identyfikacyjnym (...) - 108 000 zł, uznając tym samym, iż wymieniony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. i art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. Za ten czyn, podstawie art. 294 § 1 k.k. w zw. art. z 11 § 3 k.k., Sąd wymierzył M. B. (1) karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności, o czym orzeczono w punkcie IV wyroku.

Wymierzając oskarżonym kary za poszczególne zarzucane im przestępstwa Sąd kierował się dyrektywami, o jakich mowa w art. 53 k.k., mając na uwadze stopień winy i społecznej szkodliwości popełnionych przez nich czynów oraz rozmiar wyrządzonej przez nich szkody, na rzecz każdego z pokrzywdzonych. Nadto Sąd wziął również pod uwagę dotychczasową linię życia oskarżonych i ich postawę prezentowaną w toku prowadzonego przeciwko nim postępowania karnego, nie doszukując się jednocześnie – za wyjątkiem dotychczasowej niekaralności oskarżonego W. K. – ważkich, a właściwie żadnych nawet, okoliczności łagodzących. W ocenie Sądu orzeczone wobec oskarżonych kary we wskazanych wyżej wymiarach są w pełni adekwatne do stopnia zawinienia obu oskarżonych, spełnią przy tym swoje cele w zakresie prewencyjnego i zapobiegawczego oddziaływania na sprawców, jak również swoje cele w zakresie prewencji generalnej.

W ocenie Sądu w przypadku obu oskarżonych spełnione zostały przesłanki do wymierzenia im kary łącznej – wobec oskarżonego W. K. w oparciu o przepisy art. 86 § 1 k.k. i art. 91 § 2 k.k., z kolei wobec oskarżonego M. B. (1) w oparciu o przepisy art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k.

Treść przepisów art. 85 i następnych k.k. stwarza podstawy do oparcia wymiaru kary łącznej zarówno na zasadzie absorpcji, jak i zasadzie kumulacji oraz asperacji, przy czym wybór sposobu wymiaru kary łącznej uzależniony jest od oceny okoliczności konkretnego wypadku, w tym w szczególności więzi o charakterze przedmiotowym i podmiotowym pomiędzy poszczególnymi przestępstwami, za które wymierzono kary jednostkowe (postanowienie SN z 7 października 2002 r., II KK 270/02, LEX nr 55547; por. wyrok SA w Katowicach z 8 marca 2001 r., II AKa 59/01, Prok. i Pr. 2002, z. 3, poz. 21; P. Zwolak, glosa do uchwały SN z 25 października 2000 r., I KZP 28/00..., s. 114 i n.). Trafnie przy tym podnosi się w orzecznictwie, że „zastosowanie zasady absorpcji, asperacji, czy kumulacji przy orzekaniu tak kary łącznej, jak i wydawaniu wyroku łącznego uwarunkowane jest przede wszystkim relacjami zachodzącymi pomiędzy prawomocnie osądzonymi czynami, objętymi tymże skazaniem. Relacje te sprowadzają się do określenia, jak bliski jest związek przedmiotowo-podmiotowy łączący te czyny oraz w jakich odstępach czasu zostały one popełnione” (por. wyrok SA w Łodzi z 9 maja 2001 r., II AKa 63/01, Prok. i Pr. 2002, z. 7-8, poz. 20)”.

Sąd podziela nadto wyrażony w orzecznictwie Sądu Najwyższego pogląd, iż zasada absorpcji czy kumulacji, jako rozwiązania skrajne, powinny być rozstrzygnięciami raczej o charakterze wyjątkowym (vide: wyrok SN z dnia 2 grudnia 1975r., sygn. akt. Rw 628/75, OSNKW 1976, z. 2, poz. 33). Kara łączna bowiem to szczególna kara wymierzana niejako „na nowo” i jako taka stanowić winna całościową ocenę zachowań sprawcy, będąc właściwą, celową z punktu widzenia prewencyjnego reakcją na popełnione przez niego czyny i jako taka nie może i nie powinna być postrzegana jako instytucja mająca działać na korzyść skazanego, ale jako instytucja gwarantująca racjonalną politykę karania w stosunku do sprawcy wielości przestępstw.

W odniesieniu do sytuacji oskarżonego W. K. zastosowanie winna zdaniem Sądu znaleźć zasada asperacji, a to przede wszystkim z uwagi na wstępujący częściowy jedynie związek czasowy pomiędzy poszczególnymi, zarzucanymi mu przestępstwami (przestępstwo popełnione zostały bowiem od stycznia 2014 r. do 20 kwietnia 2016 r., tj. na przestrzeni ponad 2 lat), różny charakter tych przestępstw, a także ilość zachowań składających się na poszczególne przypisane mu czyny zabronione.

Z kolei w odniesieniu do sytuacji oskarżonego M. B. (1) przy wymiarze kary łącznej zastosowanie winna znaleźć zasada pełnej absorpcji przede wszystkim z uwagi bliski związek czasowy pomiędzy zarzucanymi mu czynami, które popełnione zostały w okresie od września 2015 r. do maja 2016 r., tj. na przestrzeni zaledwie kilku miesięcy.

Mając na uwadze powyższe Sąd w punkcie V wyroku orzekł wobec oskarżonego W. K. karę łączną w wymiarze 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, zaś w punkcie VI wyroku orzekł wobec oskarżonego M. B. (1) karę łączną 1 (jednego) roku pozbawienia wolności. Wymierzenie kar łącznych w powyższych wymiarach jawi się jako ze wszech miar słuszne i korzystne dla oskarżonych.

Kary łączne we wskazanych wymiarach winny wpłynąć na obu oskarżonych w ten sposób, aby w przyszłości powstrzymali się oni od podobnego rodzaju zachowań, a także innych stanowiących naruszenie porządku prawnego, uzmysławiając im jednocześnie szkodliwość czynów, jakich się dopuścili.

W punkcie VII wyroku Sąd mając na uwadze sytuację majątkową i zarobkową oskarżonych, na podstawie art. 624 § 1 k.p.k., zwolnił ich w całości od kosztów sądowych.

Sąd nie orzekł o obowiązkach naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonych z tytułu przestępstw popełnionych przez oskarżonych, pomimo złożenia wniosków w tym zakresie, a to z uwagi na wystąpienie instytucji tzw. klauzuli antykumulacyjnej.

Zauważyć bowiem należy, iż pokrzywdzeni złożyli wnioski w przedmiocie orzeczenia na ich rzecz obowiązków naprawienia szkody, pomimo tego, iż dysponują już tytułami wykonawczym w postaci odpowiednio nakazów zapłaty (spółki (...)) i „S.) oraz wyroku zaocznego ((...) Bank Spółdzielczy), zaopatrzonymi w klauzulę wykonalności, które stały się już bądź stać się mogą podstawą do egzekwowania swoich roszczeń, a których to tożsamych roszczeń dochodzą aktualnie w postępowaniu karnym.

Bez wątpliwości stwierdzić bowiem należy, iż w istocie przedmiot obu postępowań – karnego i cywilnego w zakresie wyrządzonej pokrzywdzonym szkody jest tożsamym i dotyczy tych samych umów przewłaszczenia i przedmiotów objętych tymi umowami. W tym stanie rzeczy orzeczenie środka kompensacyjnego – obowiązku naprawienia szkody nie będzie już prawnie dopuszczalne w postępowaniu karnym.

Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 16 stycznia 2018 r., sygn. IV KK 234/17, o tożsamości roszczenia zasądzonego w postępowaniu cywilnym i w postępowaniu karnym przesądza fakt, że wynikają one z tego samego zdarzenia faktycznego (historycznego) i dotyczą tej samej szkody, będącej następstwem popełnionego przez oskarżonego przestępstwa i równocześnie niewykonania przez spółkę z o.o. (której jest on wyłącznym udziałowcem i prezesem zarządu, bądź wiceprezesem) wiążącej ją z pokrzywdzonym umowy. (OSNKW 2018/4/32, LEX nr 2439130)

Stosownie do brzmienia art. 415 § 1 zd. 2 k.p.k., przeszkodą do nałożenia obowiązku naprawienia szkody jest wyłącznie tożsamość roszczenia będącego przedmiotem orzeczenia cywilnego z roszczeniem wynikającym z przestępstwa. Stąd każdorazowo orzekający sąd ma obowiązek przeanalizować zakres i treść tych roszczeń, po to by potwierdzić ich tożsamość, bądź też jej zaprzeczyć.

W swoich rozważaniach Sąd Najwyższy wskazał, że nie ulega wątpliwości, iż przysługujące pokrzywdzonemu roszczenie majątkowe w związku z wyrządzeniem mu szkody czynem przestępnym może być przez niego zaspokojone zarówno w postępowaniu cywilnym, jak i karnym. Zapobieganie kumulacji merytorycznych rozstrzygnięć dotyczących tej samej szkody było jednym z wiodących celów nowelizacji Kodeksu postępowania karnego ustawą z dnia 10 stycznia 2003 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego, ustawy - Przepisy wprowadzające Kodeks postępowania karnego, ustawy o świadku koronnym oraz ustawy o ochronie informacji niejawnych (Dz. U. Nr 17, poz. 155 ze zm.) (por. uzasadnienie projektu w/w ustawy, Sejm IV kadencji, druk nr 182). W znowelizowanym art. 415 § 5 zd.2 k.p.k. (obecnie art. 415 § 1 zd. 2 k.p.k.) ustawodawca wprowadził klauzulę zakazującą orzekania w procesie karnym obowiązku naprawienia szkody, zadośćuczynienia za doznaną krzywdę lub nawiązki na rzecz pokrzywdzonego, jeżeli roszczenie wynikające z popełnienia przestępstwa jest przedmiotem innego postępowania

albo o roszczeniu tym prawomocnie orzeczono. Ze zdania drugiego art. 415 § 5 k.p.k. wynika więc kategoriyczny (bezwzględny) zakaz rozstrzygania w różnych postępowaniach o tym samym roszczeniu wynikającym z przestępstwa i - w konsekwencji - kumulowania tytułów egzekucyjnych wynikających z różnych orzeczeń. Jeżeli zatem roszczenie wynikające z popełnienia przestępstwa jest przedmiotem innego postępowania albo o roszczeniu tym prawomocnie orzeczono, to nie jest możliwe orzekanie o obowiązku naprawienia szkody, i to niezależnie od tego, czy zasądzone w postępowaniu cywilnym roszczenie zostało wyegzekwowane. Ten wynikający z dyspozycji art. 415 § 5 zd.2 k.p.k. zakaz kumulacji tytułów egzekucyjnych wynikających z tego samego roszczenia odnosi się do każdego określonego w ustawie wypadku orzekania karnoprawnego obowiązku naprawienia szkody (wyroki Sądu Najwyższego z dnia: 3 lutego 2012 r., V KK 9/12; 21 października 2010 r., III KK 305/10, R-OSNKG 2010, poz. 2030; 26 stycznia 2016 r., V KK 323/12; 26 lutego 2014 r., III KK 429/13; 7 maja 2013 r., II KK 268/12). Równocześnie tak w judykaturze, jak i w piśmiennictwie, zgodnie i konsekwentnie, jest wyrażane przekonanie o tym, iż wskazana w art. 415 § 1 zd. 2 k.p.k. tzw. klauzula antykumulacyjna wymaga dla swego zastosowania stwierdzenia zarówno tożsamości przedmiotowej, jak i tożsamości podmiotowej owego roszczenia do którego się odnosi. Zasadnie przy tym zwraca się uwagę w piśmiennictwie, że przywołany przepis art. 415 § 1 zd. 2 k.p.k. nie stanowi o "tej samej szkodzi", ale o "tym samym roszczeniu", których to pojęć nie sposób uznać za tożsame (por. P. Danek, Obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem przez członka organu zarządzającego osoby prawnej a wydane przeciwko niej orzeczenie cywilne, Cz.P.K.i N.P. 2010, z. 1, s. 170). Niemniej jednak poza racjonalnym sporem pozostaje fakt, że istnieje - w kontekście dokonywania zakresu stosowania wskazanej w przywołanym przepisie klauzuli antykumulacyjnej - ścisłe powiązanie owych pojęć, skoro podstawą owego roszczenia wynikającego z przestępstwa, o którym ta regulacja stanowi, każdorazowo może być jedynie szkoda powstała w następstwie popełnienia tego przestępstwa.

Sąd Najwyższy wskazał dalej, że stosownie do brzmienia art. 415 § 1 zd. 2 k.p.k., przeszkodą do nałożenia obowiązku naprawienia szkody jest wyłącznie tożsamość roszczenia będącego przedmiotem orzeczenia cywilnego z roszczeniem wynikającym z przestępstwa. Stąd każdorazowo orzekający sąd ma obowiązek przeanalizować zakres i treść tych roszczeń, po to by potwierdzić ich tożsamość, bądź też jej zaprzeczyć. Nie ulega wątpliwości, iż w wypadku, gdy orzeczenie sądu cywilnego wydane zostało na rzecz pokrzywdzonego bezpośrednio przeciwko sprawcy przestępstwa zaistnieje tożsamość osoby zobowiązanej do wykonania roszczenia cywilnoprawnego i roszczenia wynikającego z przestępstwa. Przedmiot obydwu tych roszczeń będzie taki sam. Kontrowersje mogą zaś powstać w przypadku takim, który zaistniał w niniejszej sprawie, gdy pokrzywdzony dysponuje orzeczeniem sądu cywilnego o zapłacie na jego rzecz określonej kwoty pieniężnej od spółki z o.o. lub innej osoby prawnej, której zarząd sprawował sprawca przestępstwa, a który to podmiot - według prawa cywilnego - był stroną stosunku prawnego (zazwyczaj umowy sprzedaży), stanowiącego podstawę cywilnoprawną orzeczenia wydanego przez sąd cywilny.

Z taką natomiast sytuacją mamy do czynienia w niniejszym postępowaniu. W takim układzie procesowym występuje bowiem także tożsamość obydwu roszczeń w rozumieniu dyspozycji art. 415 § 1 zd. 2 k.p.k. Ta przecież stanowi tylko o "roszczeniu wynikającym z popełnienia przestępstwa" i nie przewiduje żadnych innych (dodatkowych) wymogów, które by - przy przyjęciu zaistnienia tej literalnie wskazanej przesłanki - pozwalały na odrzucenie przewidzianej w tej regulacji reguły antykumulacyjnej. Stąd też najważniejsze (ale i wystarczające) dla jej stwierdzenia, bądź odrzucenia, jest ustalenie tego, czy to roszczenie wynikające z popełnienia przestępstwa (a więc określonego zdarzenia faktycznego) rzeczywiście było przedmiotem innego postępowania albo o roszczeniu tym prawomocnie orzeczono. Przy tym nie budzą wątpliwości dalsze - będące konsekwencją tego ustalenia - zaszcłości. Mianowicie to, iż ową kwestię tożsamości podmiotowej i przedmiotowej roszczenia należy zawsze rozważać przede wszystkim w kontekście tego czy roszczenie, które jest przedmiotem "innego postępowania" w rozumieniu przepisu art. 415 § 1 zd. 2 k.p.k. lub o którym "prawomocnie orzeczono" powstało w następstwie popełnienia czynu zabronionego będącego przedmiotem obecnego procesu karnego. Sam fakt, iż podstawą roszczenia cywilnego była (tylko wówczas aktualna i przez to możliwa do dochodzenia) odpowiedzialność kontraktowa (wynikła z niewykonania przez spółkę umowy) nie stoi na przeszkodzie uznania tożsamości przedmiotowej.

O tożsamości roszczenia zasądzonego w postępowaniu cywilnym i w postępowaniu karnym przesądza – jak wskazano już wyżej - fakt, że wynikają one z tego samego zdarzenia faktycznego (historycznego) i dotyczą tej samej szkody.

W ocenie Sądu w przedmiotowej sprawie zachodzą podstawy do zastosowania opisanej szczegółowo klauzuli antykumulacyjnej, albowiem o roszczeniach związanych z wyrządzoną szkodą orzeczono już w postępowaniach cywilnych.